Stari Martin | Tiha noć | Božić – pruženo utočište

Obiteljski list

PROSINAC 2019. / BROJ 20. / GODINA VII / ISSN:1848-588X

BOŽIĆ

Blagoslovljen Božić i obilje mira i Božjeg vodstva u novoj 2020. godini od srca Vam želi uredništvo Obiteljskog lista!

Riječ urednika

Došašće

Vrijeme došašća i priprave vrijeme je iščekivanja jednog od najljepših kršćanskih blagdana — Božića. Slavljenje Božića proširilo se gotovo čitavim svijetom pa ćete tako naići na pravu božićnu groznicu čak i u Kini, koja baš i nema puno toga s kršćanstvom. Zašto su i kineski trgovci uvrstili Božić u svoj trgovački kalendar? Što se to doista iščekuje u božićno vrijeme? Nažalost, mnogi taj blagdan iščekuju zbog vlastite zarade. Mi ćemo reći da je u našoj 'kršćanskoj' Hrvatskoj ipak malo drugačije. Kod nas većina ljudi kupuje poklone kako bi nekoga darivalo. Drugi pak uz poklone imaju i predivan obiteljski božićni ručak. Najmanji broj je onih koji uza sve navedeno odu čak i u crkvu na taj dan. Očekujete li i vi Božić radi kupovine, ručka ili odlaska u crkvu? Djeca nam još od vrtićke dobi uče da se na Božić slavi rođenje Isusa Krista — spasitelja čitavoga svijeta. Jeste li svjesni ove činjenice koju sam upravo spomenuo — Isus Krist spasitelj čitavoga svijeta! Sam se Bog utjelovio u osobi Isusa Krista od 'blažene djevice Marije'. Njegovo rođenje imalo je jedan jedini zadatak — da otkupi sebi čitav svijet! Da spasi čitav svijet! Da nitko ne propadne! Da spasi one koji vjerom prihvate Njegovu žrtvu na križu i onda žive ostatak života s Kristom! To je istinski smisao došašća, vjerom prihvatiti i živjeti Krista! Jeste li i vi vjerom prihvatili Krista? Živite li Krista? Ako je vaš odgovor 'ne' ili 'ne znam', sada je pravi trenutak da u vrijeme priprave pripremite svoje srce za Krista, da vam se Krist rodi u srcu. Tada će pokloni, ručak i odlazak u crkvu na Božić itekako imati smisla.

prop. Mladen Dominić

„Jer, dijete nam se rodilo, sina dobismo; na plećima mu je vlast. Ime mu je: Savjetnik divni, Bog silni, Otac vječni, Knez mironosni. Nadaleko vlast će mu se sterat, i miru neće biti kraja nad prijestoljem Davidovim, nad kraljevstvom njegovim: učvrstit će ga i utvrditi u pravu i pravednosti. Od sada i dovijeka učinit će to privržena ljubav Jahve nad Vojskama."
(Izaija 9:5-6)

Sadržaj

4 Slava Bogu na visini
6 Božić koji tek treba doći
8 Stari Martin
9 Prije 2000 godina
10 Tiha noć
11 Zašto slaviti Božić?
12 Tri stabla
14 Božić u nečijemu slomljenom srcu
16 Pravi smisao Božića u mojoj obitelji
17 Jedan talent za božićni dar
20 Božić - pruženo utočište
21 Marijin san
22 Priča za djecu

Imate neko svjedočanstvo o Božjem djelovanju u svom životu? Pišete kršćansku poeziju ili prozu? Slobodno nam se javite.
Uredništvo ima pravo skratiti, doraditi i urediti tekst.

Impressum

Nakladnik: **Hrvatska za Krista, Vilka Novaka 48f, 42000 Varaždin**
Glavni urednik: **Mladen Dominić**
Izvršna urednica: **Hana Dominić**
Grafički urednik: **Zlatko Celik**
Lektura: **Nataša Sulić**
Stilska obrada: **Vladimir Pšenko**
Fotografije: **Arhiva OL**
Tekstovi: **Arhiva OL**
Adresa uredništva: **Vilka Novaka 48f, 42000 Varaždin**
E-mail adresa: **obiteljskilist@gmail.com**
Tisak: **Letis tiskara**
ISSN: **1848-588X**
Obiteljski list **besplatan** je tromjesečnik

Ovo izdanje Obiteljskog lista podržale su sljedeće Kristove Crkve: KC Amruševa; KCB Gajeva; KC Kušlanova; KC Varaždin; KC Zaprešić; BC Mursko Središće; Hristova Crkva Karaburma - Beograd; Hrvatska za Krista; Dolina blagoslova; Misijski centar Kristove Crkve; Kristova Crkva Rijeka; Kristova međunarodna Crkva; KC Valjevo

Slava Bogu na visini

„Slava Bogu na visini i na zemlji mir ljudima koje ljubi!” (Lk 2:14)

U Božjoj riječi u Lukinom evanđelju nalazimo jedan zanimljiv zapis. Zapis o tome kako se rodio Isus i kako se na jedanput anđelu pridruži mnoštvo vojske nebeske koja je hvalila Boga: „Slava Bogu na visini i na zemlji mir ljudima koje ljubi!” (Lk 2:14) Vjerujem da nema čovjeka u ovom našem okruženju koji barem jedanput nije čuo te riječi.
U ovo božićno vrijeme, čita se Lukino evanđelje gdje stoji najveći zapis o Isusovom rođenju. Nisam spomenuo ovaj redak kako bih Vas podsjetio na anđeosku pjesmu već na poruku koju su anđeli bili donijeli. Angelios znači onaj koji nosi poruku – Bog po anđelima šalje poruku. Ako je šalje putem anđela, sigurno je važna za svakoga od nas. Ako išta postoji u Božjoj riječi što bismo trebali uvijek znati napamet, onda je to upravo ta poruka anđela iz Lukinog evanđelja. No, što ona zapravo znači?

Pjesma anđela je odgovor na teškoće. Možemo završiti visoke škole, fakultete, doktorate, možemo imati raznorazne titule i znanja, ali na kraju krajeva mi često ne znamo kako se nositi s današnjicom u našim malim životima. Svi odgovori na naše dileme nalaze se u ovoj poruci: „Slava Bogu na visini!” Zašto slava Bogu? Zato što u današnje vrijeme mnogi žele biti naši bogovi. Jeste li primijetili koliko se ljudi na razne načine bori da budu naši bogovi?

Vladari žele da im se klanjamo, da ih slušamo, žele biti naši ‘pastiri’, a da mi budemo njihove ‘ovce’. Zanimljivo, u tome i uspijevaju jer se mi vrlo često i ponašamo kao ‘ovce’. Poslodavci žele biti naši bogovi jer zahtijevaju da na posao dolazimo što ranije i odlazimo što kasnije. Da radimo više, a tražimo manje plaće. Banke žele biti naši bogovi. Bankari nam nude razne povoljne štednje i kredite gdje ništa ne trebate učiniti, samo dođete i uzmete novac. Novine žele biti naši bogovi jer nam nude čudesna putovanja u daleke zemlje, razne akcije i ponude, samo kupite novine i imat ćete sve. Društvene mreže žele biti naši bogovi jer nam pokazuju kako bi savršeni dan trebao izgledati i što bismo trebali raditi kako bismo bili sretni. Mobiteli žele biti naši bogovi tako što nam stalno zvone i stalno se nađu u našim rukama. Svi ovi bogovi nude nam ‘prijateljstvo’ po izuzetno povoljnim cijenama – ništa od nas ne traže, samo malo novaca, a zauzvrat nam nude sve što nam je potrebno. Živimo u vremenu gdje mnogi žele biti naši bogovi.

Vratimo se sada malo unazad. Koja je prva Božja zapovijed? Pogledajte u knjigu Izlaska 20:2-3: „Ja sam Bog tvoj, nemoj imati drugih bogova uz mene.” Mnogi bogovi bore se za naše srce. Kako se oduprijeti svim tim bogovima i kako možemo biti privrženi jednom jedinome Bogu? Taj Bog nije uopće sličan onim bogovima koje sam maloprije spomenuo. On je Otac. Nije nas stvorio da bi rekao: „Evo, rodio si se, pa sad izvoli i snađi se.” Ne, on je Otac koji je prepun milosti i milosrđa.

Ne znam kakvu sliku imate o svome ocu, možda imate razna iskustva i razočarenja. Ja sam bio blagoslovljen da sam imao oca kojega se mogu sjećati kao oca punog milosti i milosrđa. On je bio otac koji me jedno popodne pronašao kako šetam ulicama grada. Upitao me: „Mladene, kamo ćeš ti? Trebao bi biti u školi.” Kasnije je u mojoj knjižici pronašao ukor razrednika zbog izostanka s nastave. No moj otac, otac pun milosti, samo je rekao: „Nemoj to više raditi.” Nije bilo pljuske, nije bilo ružnih riječi, nije bilo ponižavanja. Ništa. Samo mi je rekao da to više ne radim. A ja to više nIkad nisam učinio. Takvog i mi imamo Boga. Nebeskog Oca koji je pun milosti.

To je Bog koji želi biti tvoj Otac, to je taj Bog koji se ne može zamijeniti ni jednim drugim Bogom. Nijedan mu nije dorastao zato što nema toliko milosti i milosrđa za opraštanje kao što ima naš Bog. To je onaj Bog koji je uvijek imao dobru i utješnu riječ za najvećeg grešnika, to je onaj koji je preljubnici rekao Idi i ne griješi više, to je onaj koji je Zakeju rekao neka siđe s drveta.

David u 51. psalmu ovako moli Boga: „Čisto srce stvori mi, Bože, i duh postojan obnovi u meni.” (Ps 51:12) David je napisao ovaj psalam nakon što je shvatio kako mu je prljavo srce i na ovaj način molio je Boga za oprost. Zamolio je Boga za oproštenje. Preklinjem vas, braćo i sestre, da u osami svoje sobe i vi zamolite Boga za čisto srce. Nemojte moliti za manje posla i veće plaće, za povoljne kredite, dobra putovanja, najnovije mobitele... Molite za čisto srce jer samo čisto srce može iskreno dati slavu Bogu na visini. Nemojte biti jedan od onih koji dolaze u crkvu i slave i hvale Boga, no čim se vrate u svoj dom javlja se nesigurnost i propitkivanja. Kakav će biti sljedeći tjedan, što ću s ovim dugovima, hoću li još uvijek imati posao, što ću s ovime, što ću s onime. Isus je rekao: „Ne brinite se tjeskobno i ne govorite: Što ćemo jesti, ili što ćemo piti, ili u što ćemo se obući?! – to sve traže pogani – jer zna Otac vaš nebeski da vam je to sve potrebno.” (Mt 6:31-32)

I zato znajte da nije potrebno da možete hodati po vodi, ne morate znati pretvarati vodu u vino, ne trebate biti savršeni kako biste postali Isusovim učenikom i kako bi Otac nebeski bio Vaš Otac. Trebate samo pogledati sebe i reći: „Bože, bez tebe ne mogu. Oprosti mi i daj da mogu živjeti novim životom i znati da ti držiš svoj obećanja, da ćeš nam dati sve što nam je potrebno. Čisto srce stvori mi, Bože!” Jer samo čisto srce može iskreno dati slavu Bogu na visini. Neka takav Božić bude tebi i meni svaki dan!

(Uređeno prema tonskom zapisu propovijedi Mladena Jovanovića)

Božić koji tek treba doći

Dragi prijatelju!

Sjećanje na božićni ugođaj iz vremena djetinjstva i rane mladosti dušu mi ispunjava lijepim snježnim slikama. Seoske su kućice prekrivene snijegom, a ja iz prikrajka trijema gledam prema nebu i promatram strelovit juriš snježnih pahuljica prema zemaljskom odredištu. Ili još ugodniji prizor – iz tople kuhinje, kroz prozorsko staklo, gledam prema dvorišnim stablima koja raširenih ruku prihvaćaju pahuljice i zadržavaju ih na svojim granama. Sjećanje na božićni ugođaj oduvijek mi dočarava i priča Hansa Christiana Andersena *Djevojčica sa šibicama*. Zasigurno se sjećaš one siromašne djevojčice, gladne i promrzle, koja hoda ulicama grada u predbožićno vrijeme – sa šibicama u rukama. I kad god bi zapalila šibicu, doživjela bi neko lijepo priviđenje koje traje sve dok se ona ne ugasi.

Sjećaš li se te bosonoge djevojčice kako u priviđenju vidi peć koja toplo grije, zatim pečenu gusku na prostrtom stolu, pa onda okićeni božićni bor? Najzad joj se ukaže i njezina voljena bakica u nekom čudesnom sjaju. I priča kaže da je bakica uzela djevojčicu u naručje i s njom se vinula u visine. Andersen, pisac ove tople ljudske priče, zasigurno se nadahnuo nekom od mnogih siromašnih djevojčica koje je vidio kako lutaju ulicama grada. Ushićuje me u toj priči to što djevojčica jednim kresom šibice o zid pred sobom ima novo okruženje – ljepše i svjetlije.

Pomišljam, dragi čitatelju, da si možda na trenutak uzdahnuo i rekao u sebi: *Lijepa priča, taj Andersen je imao uistinu bujnu maštu i znao je kako od priče o siromašnoj djevojčici napraviti čaroliju.* Ali ima jedan stvarni događaj koji se vezuje uz Božić. Ova Andersenova priča, vjerujem, na trenutak može pobuditi lijepe i dirljive osjećaje. No, istinita priča na koju te želim podsjetiti može prodrijeti daleko dublje u tvoju dušu, otvoriti tvoje oči i srce za jedno novo okruženje koje je ljepše i svjetlije, ali je i stvarno. Događaj koji ti želim ispričati uvodi te u vječni sjaj, u svijet anđela, u susret s Bogom.

Evanđelja nam donose izvještaj o Isusovu rođenju. Jedne su noći, čuvajući svoja stada negdje u okolici gradića Betlehema, pastiri imali poseban doživljaj. Nebo je postalo vidljivo zemaljskome čovjeku. Pastiri su gledali anđele, slušali hvalospjeve koje su upućivali Bogu. Evanđelist nam Luka opisuje ta nadnaravna zbivanja u blizini Betlehema i donosi nam zapis riječi anđela Gospodnjega preplašenim pastirima: **„Ne bojte se** – obratio se pastirima anđeo – **jer vam, evo, donosim radosnu vijest o velikom veselju za sav narod. Danas vam se u Davidovu gradu rodio Spasitelj – Krist, Gospodin. I neka vam ovo služi kao znak: naći ćete djetešce povijeno u pelenice gdje leži u jaslama!"** (Lk 2:10-12)

Nebo je postalo dio iskustva pastira, zatečenih blizu mjesta Isusova rođenja. Nije im samo jedan anđeo bio na vidiku već veliko mnoštvo. Zapis nam dalje govori: **„Odjedanput se anđelu pridruži mnoštvo vojske nebeske koja je hvalila Boga: 'Slava Bogu na visini i na zemlji mir ljudima koje ljubi!' "** (Lk 2:12-14)

Anđeli su svjedočili pastirima o rođenju Spasitelja, o događaju u kojem je Bog napravio zahvat koji se neće iscrpsti s povratkom anđela na nebo, s njihovim nestankom iz vida pastira već naprotiv – događaj koji će se odraziti na svako ljudsko biće ikad rođeno. Jer Bog je ponudio spasenje po svome Sinu.

Čudesni prizor nagnao je pastire da žurno pohite – izvještava evanđelje – prema mjestu koje su im anđeli naznačili. Tamo su našli Mariju i Josipa i onog kojeg su anđeli najavili kao Spasitelja i Gospodina. Vidjeli su dijete, povijeno u pelenice gdje leži u jaslama.

Možda si – prijatelju – i sad uzdahnuo s mislima: Ah, ti pastiri su imali sreće. Baš su se njima ukazali anđeli i još su k tome vidjeli Isusa Krista. Ali to je bilo tako davno. Anđeli se više ne ukazuju. Mislim da je to pogrešna misao. I ti ćeš imati priliku vidjeti anđele! I ne samo njih već i Isusa Krista. Pastiri su vidjeli dijete povijeno u pelenice gdje leži u jaslama! Ali ti ćeš – dragi prijatelju – možda vidjeti mnogo veličanstveniji prizor. Želim ti ga dočarati!

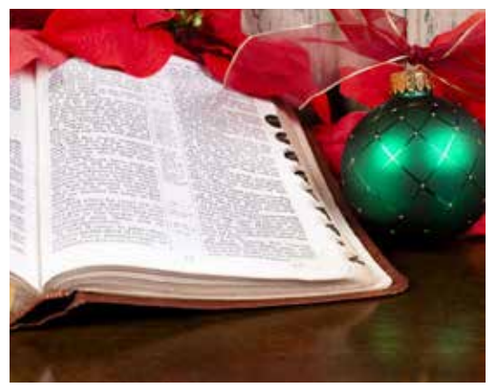
U evanđelju kojeg je napisao Isusov apostol Matej piše da će se, po svršetku svijeta, nakon kataklizmičkih poremećaja u svemiru, dogoditi nešto značajno. **„Tada će se** – piše Matej – **ukazati na nebesima znak – Sin Čovječji; tada će proplakati sva plemena na zemlji i vidjet će Sina Čovječjega gdje dolazi na oblacima nebeskim s velikom moći i slavom. I on će poslati anđele svoje s glasnom trubom da skupe izabranike njegove od četiri vjetra, od jednoga kraja nebesa do drugoga."** (Mt 24:30-31) Ja bih taj događaj nazvao Božićem koji tek treba doći. Isus Krist će s anđelima svoje izabranike prenijeti u novo okruženje – u nebeski dom, gdje je vječni sjaj.

Da, vidjet ćeš anđele i Sina Čovječjega, Isusa Krista – ali za razliku od pastira – nećeš vidjeti dijete povijeno u pelenice gdje leži u jaslicama. Vidjet ćeš moćnog i proslavljenog Boga te anđele na novom zadatku! Ako mi želiš prigovoriti da se taj događaj možda i neće zbiti za vrijeme tvog života, ipak je – i u tom slučaju – tvoj susret s Kristom neizbježan. Apostol Pavao upozorava crkvu u Korintu, u svojoj drugoj poslanici: **„Jer nam se svima** – piše Pavao – **treba pojaviti pred sudom Kristovim, da svaki primi što je zaslužio: nagradu ili kaznu, već prema tome što je za zemaljskoga života činio."** (2 Kor 5:10)

Pozivam te, prijatelju da ovaj Božić bude tvoje vrijeme preispitivanja – s Biblijom u ruci. Potičem te da riješiš svoj slučaj: što si za zemaljskog života činio? Ispitaj hoće li tvoje srce pred neizbježnim susretom s Isusom Kristom proplakati od žalosti ili radosti. Hoćeš li pred pojavom Kristova vječnog sjaja reći: *Uzalud sam proživio život, propustio sam u tebi vidjeti svoga Spasitelja, kao prijatelja sam te izdao, tvoju sam poruku zanemario, a na tvoje sam poticaje oglušio?*

Ovog Božića još nije kasno za novi početak. Ili je tvoj stav drukčiji – možda se već danas tvoje srce ispunja radošću, u iščekivanju susreta s nekim bliskim i dragim, u čijem će se naručju tvoja duša osjećati sigurno? Plačeš li od radosti što imaš nekoga tko će te povesti iz Doline suza prema nebeskome domu vječnoga sjaja? Ako je tako, onda i ovog Božića, poput pjesnikinje Anke Petričević, očima vjere možeš ući u onaj Božji nadnaravni svijet s radosnim usklikom: *Vidim te, Zemljo Obećanja, vidim te kroz bol svoju, u ljepoti i svjetlosti sunca.* Neka ti bude blagoslovljen i onaj Božić koji tek treba doći.

Vlado Pšenko

Stari Martin

(obrađeno prema priči Lava Nikolajeviča Tolstoja)

Poznajete li starog Martina? Postolara Martina... Njegova soba, kuhinja i radionica, sve je to u jednoj prostoriji od dasaka, usred velikog prometnoga grada. Zna ga sva okolica i svako će vas dijete dovesti k njemu. Od nekog vremena priča se za njega da je postao pobožan. Otkako ide u zajednicu gdje pjevaju duhovne pjesme i govore o Bogu, sav se izmijenio. Posao mu ide bolje, marljiviji je. Ne ide više u gostionicu kao što je to prije običavao. Ako netko pogleda s ulice kroz prozor, opazit će kako navečer čita Bibliju. Izgleda da je sretan iako je proživio mnoge teškoće.

Približio se Božić. Vani je mrak. Zima. Kod Martina je toplo i gori svijeća. Stavio je naočale i čita iz Lukina evanđelja o Isusovu rođenju: „I rodi sina svoga, prvorođenca, te ga povije u pelenice i položi u jasle jer u gostionici nije bilo mjesta za njih." Stao je i pomislio: „Nije bilo mjesta – za Isusa!" Okrene se i pogleda oko sebe. Njegova sobica nije bila velika, ali u svojoj sirotinji bila je čista i uredna. „Ja bih ga primiti, samo kad bi došao." Noć je. Martin je zaspao za stolom. U snu je i dalje razmišljao: „Nije bilo mjesta u gostionici... Neka dođe k meni. Ja sam sām. Ima dosta mjesta. Znam što bih mu dao: onu kutiju na zidu s divnim dječjim cipelicama – moj najbolji rad."

„Martine!" – začuo je da ga netko zove. Trgnu se iz sna, pogleda oko sebe, ali nema nikoga. Ponovno zaspi. „Martine! Martine! Htio bi me vidjeti? Gledaj sutra na ulicu – ja ću doći." Martin se probudi, protrlja oči, ne znajući je li uistinu čuo glas ili je to bio samo san. Bila je ponoć, svijeća je dogorijevala. Ugasi je i legne u krevet. Dugo je razmišljao o riječima koje je čuo.

Ujutro rano ustade, pomoli se, skuha doručak i sjedne do prozora pa se zagleda niz ulicu. Prvi kojeg je opazio bio je čistač ulice. Stoji, puše u dlanove da ih zagrije. „Dobro bi mu došao lončić kave da se malo ugrije", pomisli Martin i pozove čistača u sobicu. „Zar ti nekog čekaš?" upita ga čistač. Martin mu ispriča san. Nalije mu još jedan lončić kave i ispriča mu o Kristovu rođenju. Na odlasku mu čistač reče: „Hvala ti. Dobro si mi učinio. I tijelo i dušu si mi okrijepio."

Martin nastavi gledati kroz prozor. Prolaze trgovci, zatim neki pijanci. Ne obazire se na njih. Četiri su sata čekanja već prošla. Vrijeme je ručka. Tada opazi neku mladu ženu. Na rukama joj dijete. Slabo je odjevena. Hladno joj je. Dijete plače. Martin je pozva u svoju sobicu. Žena začuđeno uđe. Martin joj dade nešto za ručak. Opazi da je dijete boso. Dohvati kutiju i dade mu one najljepše cipelice. Djetetu su izvrsno pristajale. „Neka ti Bog plati, dobri čovječe!" zahvali mu žena odlazeći.

Nakon toga objedova i Martin i onda opet sjede do prozora. Sve više ljudi prolazilo je ulicom. Neki su svraćali k njemu, a on ih je ljubazno primao. Već se smračivalo, a Isus nije dolazio. Upalile se uličnе svjetiljke. Nestajali su i prolaznici. Starac Martin sjede uz peć, zapali svijeću i pomisli: „Bio je to ipak san." Poslije večere, ponovno je otvorio svoju dragu knjigu Bibliju. Nije mogao čitati. Srce mu je bilo prepuno misli. Zadrijemao je. I tada, odjednom, sobica se rasvijetli nekim natprirodnim svjetlom. Prepuna je ljudi! Tu je ulični čistač, ona žena s djetetom. Svi ga pitaju: „Zar me nisi vidio?" Iza njih su stajali prosjaci s kojima je dijelio svoj kruh i susjedi prema kojima je bio ljubazan. Svi ga pitaju: „Zar me nisi vidio?" „Tko ste vi?" upita ih starac. Tada se dijete one sirote žene nagne nad Bibliju i pokaza svojim prstićem na mjesta gdje stoji zapisano: „Bijah gladan i dadoste mi jesti; bijah žedan i napojiste me; bijah putnik i primiste me... Zaista, zaista kažem vam, meni ste učinili kako ste učinili jednomu od ove najmanje braće." (Matej 25:35)

Prije 2000 godina

Prije dva tisućljeća rodio se čovjek... Živio je siromašno i rastao nezamijećen. Malo je putovao. Samo jedanput je prešao granicu svoje zemlje, i to u djetinjstvu kad je morao u izgnanstvo.
Nije bio bogat ni utjecajan u društvu. Njegova je obitelj bila skromna i nije posjedovala visoku naobrazbu. Taj je čovjek imao vlast nad prirodom: hodao je po vodi kao po čvrstom i stišavao oluju svojom riječju.

Ozdravljao je mnoge bez lijekova i za to nije tražio nagradu. Nije napisao nijednu knjigu, a nema knjižnice koja bi mogla pohraniti sve knjige koje su o njemu napisane.
Nije ispjevao niti uglazbio ni jednu pjesmu, a bio je poticaj za bezbroj pjesama. Nije imao vojsku i nije mu trebalo oružje, ali ni jedan vojskovođa nije imao toliko dobrovoljaca koji su, pod njegovim vodstvom, slomili neprijatelja preobrazbom njihova duha.

Slavni ljudi grčkog i rimskog kraljevstva nestali su. Imena ljudi povijesti, znanosti, filozofije padaju u zaborav, a ime tog čovjeka sve je slavnije.

Premda je prošlo dvije tisuće godina kako su ga razapeli, On još uvijek živi u nama – u hramu našeg srca. Pilat ga nije mogao ukloniti, grob ga nije mogao zadržati. Taj je čovjek ISUS KRIST koji živi kao PUT, ISTINA I ŽIVOT! Sin Božji čeka da nas još više zbliži i ovog Božića.

(nepoznati autor)

TIHA NOĆ – Badnjak 1818. godine

Joseph Mohr rodio se kao nezakoniti sin siromašne krojačice i vojnika. Siromašna majka željela je svome sinu pružiti dobru budućnost i znala je da će mu jedino dobro obrazovanje to i omogućiti. Još u ranom djetinjstvu, Mohr je pokazao glazbenu nadarenost koju je zamijetio Johann Hiernle, zborovođa katedralskog zbora. Preuzeo je školovanje dječakova glasa upisavši ga u školu pjevanja uz dodatno učenje violine i orgulja. Kasnije ga je upisao na sjemenište u Salzburgu. Joseph Mohr započeo je svoju službu kao kapelan u Crkvi sv. Nikole u Oberndorfu gdje je upoznao Franza Grubera. Gruber je radio kao učitelj gitare i orgulja te ga je s Mohrom spojila upravo ta zajednička ljubav za glazbu.

U prosincu 1818. Mohr je išao posjetiti svoju majku i na povratku je zastao kraj rijeke razmišljajući o prvom Božiću. Tamo je napisao pjesmu o tom velikom događaju pod nazivom Tiha noć, sveta noć. Kad se vratio u župu, svećenik mu je rekao kako su miševi pregrizli kožne mjehove orgulja i one su sada uništene. Budući da crkva nije imala dovoljno novaca da štetu popravi do Božića, Mohr se našao u nedoumici. Kako se Isusovo rođenje može proslaviti bez glazbe? Što mu sad vrijedi njegovo glazbeno umijeće? Taj je problem podijelio sa svojim prijateljem Gruberom. Dao mu je tekst pjesme Tiha noć, sveta noć kako bi Gruber napisao melodiju za gitaru. Te polnoćke, 1818. godine uz pratnju gitare prvi je put izvedena pjesma koju danas znamo kao Tiha noć. Međutim, svećenik se razljutio što se gitara svirala u crkvi, a vjernici su pak bili razočarani što nisu imali pravu crkvenu glazbu na orguljama.

Nova je pjesma ubrzo bila zaboravljena, a godinama se prašina skupljala na njoj u ormaru. Kapelan Mohr otišao je u drugu župu, bez svoje nadahnute pjesme. Kad je nakon dugo vremena stručnjak za popravak orgulja pronašao Mohrovu pjesmu dok je popravljao mišju štetu, shvatio je da je ona nešto posebno. Odatle se proširila u cijeli svijet. Joseph Mohr nikada nije saznao kakav je učinak imala njegova pjesma napisana te hladne prosinačke večeri. Umro je siromašan 1848. godine ostavivši za sobom staru gitaru, mnogo puta krpan kaput i molitvenik sa svojim imenom. Napisao je mnoge pjesme, no jedino je ova sačuvana i danas je ubrajamo u najomiljenije božićne pjesme.

Iz ove priče možemo izvući važnu životnu poruku – mnoga će naša djela biti zaboravljena. Ipak, možda nam se ukaže prilika da učinimo nešto značajno za Boga. U Božjim očima – velika je stvar učiniti malu stvar dobro.

Zašto slaviti Božić?

Zašto slaviti Božić? Prije dvije tisuće godina u Betlehemu se rodila beba Isus, Sin Božji, Spasitelj Svijeta, Janje Božje. Isus je bio Krist i po njemu se danas mnogi na ovome svijetu nazivaju kršćanima. A ako smo kršćani, onda smo dio Kristove Crkve.

Gledam što se sve govori i radi u Kristovo ime danas i pitam se koliko ljudi zaista zna tko je On bio i što je bila Njegova poruka svijetu. U 21. stoljeću još uvijek su prisutni ratovi, glad i siromaštvo. Što je poruka Božića? Što Biblija govori o ovakvim problemima? Biblija je jasna glede rješavanja sukoba kad kaže 'blago mirotvorcima', glede gladi kaže 'nahranite gladne', glede nepravde 'oprostite' ili ispravite što je krivo... Kod raznih drugih teškoća treba težiti razumijevanju i traženju pravog izlaza. Mi kao kršćani trebali bismo biti primjer svijetu, pomoći potrebitima, znati saslušati, biti spremni dati savjet, podijeliti jedni s drugima i radost i tugu. Vjerujemo da je to kršćanski, da je to božićna poruka.

Mnogi se danas prikazuju kao da su kršćani, ali malo je onih koji su raspoloženi slijediti Kristov put. Međutim, bez tog sljedbeništva nema ni stvarnog kršćanstva. U Novom zavjetu, u evanđelju po Ivanu 14:6 piše: „Ja sam put, istina i život. Nitko ne dolazi k Ocu, osim po meni". Ovdje Isus govori o tome kako se može doći u vječni život – kako se može doći u prisutnost Boga Oca. Mislim da je Njegova poruka jasna, nedvosmislena – samo kroz Njega: jer On je put, istina i život. Da, zapitat će netko, ali što to zaista znači? Kako mi to može pomoći ako znam da je Isus put, kada ja po tom putu ne mogu hodati? Mislim da bi valjan odgovor glasio otprilike ovako: Isus je jedini put u vječni život. Nitko i ništa drugo, uključujući tu i dobra djela, ne može nas dovesti do spasenja, do vječnog života, do življenja u Božjoj prisutnosti. Ovo su ozbiljne tvrdnje, ali to je istina. Sveto pismo nam tako svjedoči. Isus je ne samo jedini put, On je Istina. Ono što nam je Isus ostavio kao svoje riječi i poruke jest istina. On sam je Istina. On isto tako kaže za sebe da je život. Kako to može biti život? Biblija kaže da smo stvoreni po Kristu i za Krista, dakle po Njemu živimo. Ako živimo za Njega, onda nam On daje i život vječni. Ono što čovjeka sprječava da ima vječni život jest njegov grijeh. Isus je naš grijeh platio na golgotskom križu, umrijevši za nas. Isus nam time daje novi život. To je vrlo važno za razumjeti – da je Isus onaj koji nam daje novi život, a ne mi sami. Isus je put, istina i život.

Isus se rodio kao čovjek prije dvije tisuće godina. Bog je došao na svijet u čovjeku. Isus je bio savršeni Bog i čovjek u isto vrijeme – jedinstven u povijesti. Došao je na ovaj svijet ne da nas osudi i kazni, iako smo to zaslužili zbog vlastita grijeha, već da nam pruži novu nadu. Živio je 33 godine među nama te umro na križu za otkupljenje naših grijeha. Zato Sveto pismo kaže da je On put, istina i život.

U ove dane, kada svatko Isusa prikazuje kao bebu koja se tek rodila, nemojmo zaboraviti da je On hodao među nama, hranio gladne, liječio bolesne, pokorio oluju i demone, podizao mrtve, a svoje je sljedbenike učio kako živjeti. On je i nama ostavio svoje riječi kako bismo znali živjeti.

Sada, u ovo božićno vrijeme, nije naodmet da se prisjetimo tko je zapravo taj Isus i što je učinio za nas te da ga slijedimo svim svojim bićem — kako bismo se doista mogli zvati kršćanima. Biti kršćaninom znači slijediti Krista u Njegovu nauku, vjeri, krštenju i životu. Slijediš li ga i ti?

Draško Đenović

Tri stabla

Rasla jednom tri stabla na brdu, u šumi. Razmatrali su svoje nade i snove, kada prvo stablo reče: „Jednoga dana, nadam se, ja ću postati kovčeg za blago. Možda ću biti ukrašen kakvom prelijepom rezbarijom i svatko će se diviti mojoj ljepoti."

Tada drugo stablo reče: „Jednoga dana, ja ću biti moćan brod. Vozit ću kraljeve i kraljice preko voda i plovit ću do svih krajeva svijeta. Svatko će se osjećati sigurnim na meni zbog snage moga trupa."

Konačno, treće stablo reče: „Ja želim narasti i biti najviše i najravnije stablo u šumi. Ljudi će me vidjeti na vrhu brda, gledat će moje grane i mislit će na nebesa i Boga i na to kako sam im blizu. Bit ću najznačajnije stablo svih vremena i ljudi će me se uvijek sjećati."

Nakon nekoliko godina, grupa drvosječa dođe do stabala. Jedan dođe do prvog stabla i reče: „Ovo stablo izgleda snažno, mislim da ću biti u stanju prodati ga tesaru." I počne sjeći stablo. Stablo bijaše sretno. Znalo je da će tesar od njega napraviti kovčeg za blago.

Kod drugog stabla drvosječa reče: „Ovo stablo izgleda snažno, bit ću ga u stanju prodati na brodogradilištu." Drugo stablo bijaše sretno. Znalo je da će se pretvoriti u moćan brod.

Kada drvosječa dođe do trećeg stabla, stablo bijaše uplašeno jer, ako ga posijeku, njegovi se snovi neće ostvariti. Jedan od drvosječa reče: „Ne trebam ništa posebno od ovog stabla pa ću ga samo posjeći." I on posiječe stablo.

Kada je prvo stablo dospjelo tesaru, napraviše od njega jasle za hranjenje stoke. Staviše ga u štalu i napuniše sijenom. To nije bilo ono za što se stablo molilo.

Od drugog je stabla bio napravljen mali ribarski brod. Završiše njegovi snovi o moćnom brodu koji će nositi kraljeve.

A treće su stablo naprosto nasjekli u velike komade i ostavili da stoji usamljeno u tami.

Godine su prošle i stabla zaboraviše svoje snove. Jednoga dana, čovjek i žena dođoše do staje. Ona se porodi i staviše djetešce u jasle, napravljene od prvog drveta. Čovjek je poželio da može napraviti kolijevku za dijete, ali – ove će jasle morati biti dostatne. Stablo je osjetilo važnost ovog događaja, znajući da u sebi čuva najveće blago svih vremena.

Godinama potom, grupa ljudi uđe u ribarski brod, napravljen od drugog stabla. Jedan od njih bijaše umoran pa otiđe spavati. Dok bijahu na vodi, podiže se velika oluja i stablo uvidje da neće biti dovoljno snažno da zaštiti svoje putnike. No, ljudi probudiše spavača, on ustade, i reče: „Mir!" i oluja iznenada stade. Tada stablo uvidje da je nosilo samoga Kralja nad kraljevima.

Konačno, netko dođe i uzme i treće stablo, ono godinama skriveno u tami. Bilo je nošeno kroz neke uske ulice, dok su se drugi ljudi rugali čovjeku koji ga je nosio. Kada dođoše do određenog mjesta, čovjeka pribiše na stablo i podigoše ga u zrak, ostavljajući ga da umre na vrhu toga brda. A kada je došla nedjelja, treće stablo uvidje da je dovoljno snažno da bi moglo stajati na vrhu brda zauvijek i biti blizu, posve blizu Gospodinu. Jer na njemu bijaše razapet sam Sin Božji, Isus Krist.

Svi mi imamo planove i snove za svoje živote. I ponekad se čini da naš život ne ide u smjeru kojim bismo htjeli da ide. Ali Bog ima nešto bolje pripremljeno za nas. Naši se planovi možda i ne ostvare, ali Božji sigurno hoće.

Pjesma

S neba se začu anđela glas,
da milost Božja obasja nas.
Jer nam se, eto, rodio spas.
A to je Krist Gospod naš.

Na cijeloj zemlji radost nek' bude
jer Božji sin siđe sad među ljude.
Da nas sačuva od zloga,
zato ga posla Svevišnji Bog.

Bolesne je liječio, umrle dizao,
pješice išao i svuda stizao.
Na križu dade život za nas
zato mu rado poslušaj glas.

I znaj što želi Božji Sin,
da i ti budeš kršćanin.

To nije teško, samo čini drugima
sve što želiš da drugi čine tebi
To Krist reče, Pismo navodi.
Bogu hvala – KRIST SE RODI.

Vladimir Radosavljević
iz Zaklopace

Božić u nečijemu slomljenom srcu

„Tvoja te vjera spasila. Hajde u miru.“ (Lk 7:50)

Dragi prijatelju, zasigurno ti je poznato da se Isus rodio u judejskome gradiću Betlehemu. Lukino nas evanđelje odvodi u to malo naselje, kazujući nam da su Josip i Marija, zbog obveznoga popisa stanovništva, pošli iz galilejskoga grada Nazareta u mjesto njihova podrijetla. Starozavjetno je proročanstvo proroka Miheja, više od sedam stoljeća prije dolaska Josipa i Marije u Betlehem, pretkazalo veliki događaj: „A ti, Betleheme Efrato – riječi su proroka – najmanji među kneževstvima Judinim, iz tebe će mi izaći onaj koji će vladati Izraelom; njegov je iskon od davnina, od vječnih vremena.” (Mih 5:1) Kako se dvoje putnika približavalo Betlehemu, Mihejevo se proroštvo bližilo ostvarenju. Također i ispunjenje onoga što je anđeo Gabriel navijestio Mariji u Nazaretu: „Evo, ti ćeš začeti i roditi Sina – zapisuje evanđelist Luka riječi anđela –komu ćeš nadjenuti ime Isus. On će biti velik i zvat će se sin Previšnjega.” (Lk 1:31)

Vođeni okolnostima Božje providnosti, Marija i Josip stigli su na odredište, u Betlehem. Ne našavši primjereniji smještaj, sklonili su se u štalu ili možda špilju koja je služila kao štala. U Lukinu je evanđelju Isusovo rođenje opisano na vrlo jednostavan način, tek s nekoliko riječi: „I rodi sina svoga, prvorođenca, te ga povije u pelenice i položi u jasle…” (Lk 2:7) Tako se na planetu Zemlji, u vrlo skromnim uvjetima, rodio Isus, Sin Previšnjega, kako ga je najavio anđeo Gabriel i onaj koji je, prema Mihejevu proročanstvu, od vječnih vremena.

U božićno su vrijeme zasigurno i tvoje misli, dragocjena dušo, s Isusom. Vjerujem da su ti pred očima slike one štale s djetetom u jaslama. Zamišljaš brižnu Mariju i pokraj nje Josipa. Možda čuješ i anđele koji pastirima najavljuju Kristovo rođenje. No, znaš li da to nije jedino mjesto na kojemu se Isus rodio? Uvjeren sam da postoji još jedno, vrlo zanimljivo mjesto koje također možemo smatrati mjestom Isusova rođenja. Zasigurno

si u čudu! Nije moguće da postoji još jedno mjesto! Kako se Isus može roditi u Betlehemu – i još negdje drugdje?

Na takvu me pomisao naveo Charles Spurgeon, poznati propovjednik iz 19. stoljeća. U nekoj sam knjizi naišao na njegovu misao koja glasi otprilike ovako: „I na nebu se slavi Božić. Tamo na nebu, na svečanom božićnom bogoslužju, Krist se također slavi i uzvisuje – ali ne zato što se rodio u jaslama, u štali, nego zbog toga što je rođen u nečijemu slomljenom srcu.” Ne čini li se i tebi da bi to mogla biti istina? Ako se netko pita zašto u slomljenom srcu, odgovor je jednostavan – slomljeno srce u sebi nema prepreka prepoznati i prihvatiti Gospodina, ono je otvoreno za nebeski zahvat. O da, Kristovo rođenje u slomljenom srcu možda je onaj pravi Božić koji treba slaviti i naviještati. Pozivam te, prijatelju, da u svoje ruke uzmeš Bibliju.

Želim te odvesti malo dalje, tamo gdje je na djelu odrastao Isus. Kad jedno slomljeno srce prigrli Isusa, Sina Božjega, koji je hodao zemaljskom stazom, čini mi se da je to onaj pravi smisao Božića, barem prema već navedenoj misli poznatoga propovjednika. U sedmom poglavlju Lukina evanđelja u zadnjem odlomku govori se o neuobičajenom danu u životu nekog Šimuna i neimenovane žene. Na kraju se može zaključiti da je za Šimuna taj dan bio vrlo dramatičan, ispunjen neočekivanim događajima i pun razočaranja. Za ženu je on značio prekretnicu – i pravi Božić. Promotrimo to zajedno.

Neka je žena, slomljena srca, potražila Isusa. Do tada je živjela životom bludnice. Tako prezrena i odbačena, za mnoge nije bila vrijedna pozornosti. Tekst nam ne govori gdje je upoznala Isusa ni kako je čula za njega. No, to što je Isus postojao, što je ona u njemu prepoznala Boga koji ljubi i prašta, vodilo ju je u potragu za njim. Grijeh s kojim se borila i blizina Božje praštajuće ljubavi nagnali su je da potraži novi život. Ušla je u kuću čovjeka koji se zvao Šimun jer je saznala da je Isus kod njega na objedu.

Prišla je Isusu i njezino slomljeno srce izrazilo mu je dirljivu dobrodošlicu. Držeći posudu skupocjene pomasti, stala je pokraj Isusovih nogu te plačući – naglašava evanđelje – počela mu suzama prati noge, otirati ih svojom kosom, ljubiti i mazati pomašću. (Lk 7:38) Čak i sam dolazak u Šimunovu kuću bilo je hrabro djelo. U kulturi u kojoj je živjela, žene su bile u podređenom položaju. Osim toga, Šimun je pripadao farizejskoj sljedbi, čiji su pripadnici naglašavali vanjsku pobožnost i prezir prema onima koji se ne pridržavaju krutih propisa i vjerskih obreda. Evanđelje navodi Šimunovu reakciju na dolazak te žene: „Kad bi ovaj bio prorok, pomislio je Šimun o Isusu, znao bi tko je i kakva je ova žena što ga se dotače: da je grešnica.” (Lk 7:39) Isusov odnos prema toj ženi djelovao je zapanjujuće i razočaravajuće za domaćina. To je bilo tek prvo iznenađenje. Šimun je u svoju kuću pozvao Isusa jer su ga i farizeji donekle priznavali za utjecajnog učitelja i proroka, a ovaj se sasvim nedolično ponio prema grešnoj ženi, dopuštajući da ga ona dotiče i iskazuje mu naklonost. Zamisli kako se tek Šimun osjećao kad mu je Isus, poznavajući njegove misli, rekao sljedeće riječi:

„Vidiš li ovu ženu?” upitao je Isus Šimuna. „Dođoh u tvoju kuću: ti mi nisi vodom polio noge, a ona mi suzama opra noge i otre kosom svojom. Ti mi ne dade poljupca, a ona, otkako uđoh, ne prestaje mi ljubiti noge. Ti mi ne namaza glavu uljem, a ona mi noge namaza pomašću. Zato, kažem ti, oprošteni su joj grijesi, i to mnogi, jer je pokazala mnogo ljubavi.” (Lk 7:44–47)

Bilo je to kao da Isus kaže: „Šimune, ti si me pozvao u svoj dom da bi dobio na ugledu. Tvoj ponos, kruti i bešćutni stav prema ljudima poput ove žene sprječavaju te da me primiš u srce. Gledaš u meni utjecajnu osobu zbog koje ti može porasti ugled, ali ne vidiš u meni Boga koji se želi roditi u tvome srcu. A ta žena došla je po nadu u novi život. Istina je da je njezino srce pod teretom grijeha, ali je lišeno ponosa, bešćutnosti i častohleplja.

Takvo me slomljeno srce vidi i prihvaća. Ti si me pozvao u svoj dom, a ona u svoje srce."

Evanđelje navodi da je Isus otpustio ženu riječima: „Oprošteni su ti grijesi (Lk 7:48), tvoja te vjera spasila. Hajde u miru." (Lk 7:50) Mogli bismo reći da se Bog rodio u srcu te žene. I tamo na nebu – prema onoj divnoj misli Charlesa Spurgeona – održana je svečana božićna misa jer je Krist bio rođen u nečijemu slomljenom srcu.
Vidiš, dragocjena dušo, za Božić je ključno čovjekovo srce. Dok pratiš Isusov zemaljski hod zapisan u evanđeljima, vidiš li u njemu Boga koji ljubi i prašta? Pozivaš li ga u svoj dom ili u svoje srce? Čuješ li da i on tvome slomljenom srcu kaže: „Hajde u miru." Ako je tako, onda se u ovom trenutku i na nebu slavi Božić. Ali, ne zaboravi, tamo na nebu, na svečanom božićnom bogoslužju, razlog slavlja je Isusovo rođenje – u tvome slomljenom srcu.

Želim te blagosloviti molitvom: „Oče nebeski, u imenu Isusa Krista, tvoga Sina, blagoslivljam ovu dragocjenu dušu tvojom dobrotom, radošću i mirom. Molim te da obrišeš svaku suzu s njezinih očiju tako da je toplina Božića ispuni nadom i vječnom svjetlošću. Neka osjeti i blizinu tvojih anđela koji na nebu slave rođenje tvoga Sina u njezinu srcu. Amen."

Vlado Pšenko

Pravi smisao Božića u mojoj obitelji

Sjećam se kad bismo brat i ja noću osluškivali dolazak Djeda Božićnjaka. Ostavili bismo mu nekoliko kolačića i čašu toplog mlijeka u nadi da će mu to donijeti osmijeh na lice. Kad bi jutro napokon stiglo, radosno smo otvarali poklone, smijali se i veselili s obitelji.

Kako sam bila sve starija, pitala bih se: „Zašto bi nam Djed Božićnjak donosio poklone bez da mu platimo? Zar zbog toga što smo cijele godine bili dobri? Pa i nismo baš... Čime smo onda zaslužili poklone pod božićnim drvcem?"

Možda je odgovor – nismo. Nismo zaslužili poklone koje nam donosi Djed Božićnjak i nismo zaslužili dobrotu koju nam iskazuje. Tada sam prvi puta pomislila da Djed Božićnjak zapravo ni ne postoji. Tko bi radio tako nešto? Dijelio poklone bez da išta dobije zauzvrat?

Kad sam razgovarala s roditeljima i rekla im o čemu razmišljam, moj mi je otac rekao: „U pravu si. Zašto bi neki čovjek svima dijelio darove besplatno? To nije nalik ljudskoj prirodi. No, pravi smisao Božića nije u materijalnim darovima, već u jednom mnogo vrjednijem daru koji smo dobili. Taj dar je Isus Krist čiji rođendan i slavimo ovim blagdanom. On nam je dao sebe samoga kako bismo imali ispunjen vječni život i neopisivu ljubav. I da – On je to učinio besplatno i svojevoljno, samo ga moramo prihvatiti u svoj život i slijediti po Božjoj riječi."

Razmišljajući o tome, brat i ja smo odlučili da se od toga dana u našoj obitelji slavi pravi smisao Božića – rođenje Isusa i njegov neprocjenjivi milostivi dar cijelome svijetu.

(nepoznati autor)

Jedan talent za božićni dar

Često čujemo izraze poput „talentirani nogometaš", „talentirana glumica" i sl. Pjesnici, profesori, poduzetnici – svi oni mogu biti talentirani, posebno nadareni za svoje područje. Kakva je situacija s nama? Imamo li i mi neki talent pa da ljudi kažu kako smo talentirani? Jesmo li, dakle, u nečemu posebno daroviti? Svatko može dati odgovor na to sam za sebe. No, znate li da i Isus govori o talentima? Možda na nešto drukčiji način.

Evo, u Evanđelju po Mateju iznosi usporedbu o povjerenim talentima. Uspoređuje kraljevstvo nebesko s čovjekom, vlasnikom imanja, koji zbog odlaska na put svoju imovinu povjerava slugama. „Jednom dade pet talenata, drugome dva, trećemu jedan: svakome prema njegovoj sposobnosti." (Mt 25:15) U našem se jeziku riječ „talenat" koristi za označavanje nekog prirodnog čovjekova dara ili sposobnosti, a u ovoj se usporedbi ta riječ odnosi na veću novčanu vrijednost. Stoga, nastavimo promišljati o talentima u svjetlu Isusovih smjernica. Vlasnik je imanja, gospodar, otputovao, očekujući s pravom da će po povratku zateći ne samo povjerene talente već i uvećanu imovinu. Prva su dvojica opravdali očekivanja, svaki je zaradio još toliko od onog koliko je dobio. Gospodar ih je nazvao dobrima i valjanim slugama, vjernima u onome što im je povjereno. No, zadržat ću se na onome trećemu sluzi kojemu je povjeren – jedan talenat. On je gospodaru dao sljedeći izvještaj: „Gospodaru, znajući da si čovjek tvrd, da žanješ gdje nisi sijao i kupiš gdje nisi vijao, pobojah se, odoh i sakrih tvoj talenat u zemlju. Evo ti što je tvoje." (Mt 25:24-25)

Gospodara je takav pristup jako rasrdio. Ovoga je slugu nazvao lijenim i nevaljalim. Umjesto da se svim srcem dao na posao i ispitao sve mogućnosti kako doći do još jednog talenta, sluga je našao izgovor za neučinkovitost. Prepoznajemo li se u nekome od ovih slugu? Bog, naš Stvoritelj, darovao nam je život i povjerio određene sposobnosti te providio mogućnosti da nešto učinimo u ovome svijetu. Ne iz straha prema Gospodaru, već iz ljubavi. Stalo mu je do toga da povjereni život otkrijemo u svom bogatstvu zajedništva s Darovateljem, a ne da se skrivamo pred životnim izazovima. Možda smo siromašni, a ne bogati, možda su naše sposobnosti prilično ograničene, životne prilike skučene – ipak nas Stvoritelj nije ostavio bez ijednog talenta. Ta svatko od nas ima barem jedan talent, povjerenu vrijednost od Gospodina koju može umnožiti i tako ispuniti svrhu. Već time što imamo život – primili smo mnogo.

Znam i ja jadikovati pred Božjim nevidljivim prijestoljem: „Ah, Gospodine, kako sam jadan i nemoćan; drugi su talentirani i na njima svijet ostaje. Vidiš i sam kakav sam. Niti za sebe ne mogu ništa učiniti, niti za druge. Svijet trebaju mijenjati oni koji su na visokim položajima." Apostol Pavao bi drukčije odgovorio na to.

U poslanici crkvi u Filipima, on odlučno izjavljuje: „Sve mogu u onome koji mi daje snagu." (Fil 4:13) Za razliku od njega i oslanjanje na Gospodina, često odlazimo u žalopojke. Evo jedne moje: „Bože, ti znaš da sam u mladosti htio svirati gitaru. Znaš koliko sam se trudio doći nekako do tog instrumenta. I onda, kad sam je dobio na dar, prste sam isjekao na žice i još k tome shvatio da uopće nemam sluha. Da znam svirati i pjevati, računao bih to kao dva talenta od tebe. Tada bih svirao i pjevao na sve strane pa bi ti od mene imao koristi. S jednim talentom ne mogu ništa napraviti!" Neki je mudri čovjek skoro dao odgovor na moju dvojbu. Rekao je ovako: „Shvati da su planovi samo snovi ako ništa ne poduzimaš!" Stoga, držimo li se sno-

va koji će ostati snovi ili poduzimamo nešto što će uroditi plodom?

Bog nam je povjerio sposobnosti i sredstva da napredujemo u životnom poslanju! No, idemo li naprijed ili kopamo rupu u zemlji i zakopavamo se poput čovjeka koji je u Isusovoj usporedbi primio jedan talent i sakrio ga? Pogledam li na vlastiti život, ima podosta primjera gdje sam se opravdavao i zakopavao. Znate li onu priču o ženi i jajetu? Pročitao sam je u jednoj knjizi. Držala je jaje u ruci i uzbuđeno govorila: „Zahvaljujući ovom jajetu, imat ću pile, pa ću nakon toga imati više pilića, pa ću kupiti svinju, svinja će se oprasiti pa ću jednog dana moći kupiti kravu…" I dok je to govorila, jaje joj je ispalo iz ruke, udarilo o tlo i razbilo se. Ništa od takvog sanjarenja! Ipak, osim sanjarenja koja se nisu ostvarila, čuvam uspomene i na – slikovito rečeno – događaj u kojem sam dobro iskoristio talent!

Jest, nekome se može učiniti da sam to učinio u sebične svrhe, ali stekao sam dragocjeno iskustvo kako se odvažiti i napraviti veliki korak naprijed. Pođimo redom. Tri sam mjeseca boravio u Americi, na nekoj vrsti školovanja za duhovni rad koji me čekao u Zagrebu. Stanovao sam kod divnih ljudi – Boba i Carre, starijeg bračnog para iz malog mjesta u Južnoj Karolini. Nakon više od dva mjeseca boravka, bližeći se povratku kući, odlučio sam se na pothvat. Dok sam jednom prilikom čekao na večeru koju je pripremala gospođa Carra, izjavio sam u svečanom tonu: „Evo, približava se prosinac i moj povratak kući. No, želim si prije odlaska iz Amerike darovati božićni dar."

Bob i Carra su me u tom trenutku začuđeno pogledali te se pitali o čemu je riječ. Znali su da volim božićno ozračje – mjesecima bih unaprijed slušao božićne pjesme. Ali o kakvom se to božićnom daru radi? Nisam htio odmah reći. Čak nisam bio siguran je li to uopće razumno. Nakon što sam ih još dan-dva držao u neizvjesnosti, konačno sam progovorio: „Božić je vrijeme darivanja. Želim darovati put u New York – samome sebi. Znam da je to možda sebično, no čežnja je veća. Imam sto dolara. Kupit ću kartu za vlak i otići nakratko u taj grad."

New York je bio grad mojih omiljenih filmova iz djetinjstva! Dok sam na selu gledao američke filmove, u kojima se uzdizao Empire State Building, tada najveći neboder na svijetu, uzdisao sam: „Ah, za mene ne bi bilo veće radosti nego jednoga dana vidjeti New York." Kako su moji roditelji bili siromašni, u vrijeme mladosti ovaj se san činio neostvarivim. Ipak, u srednjim sam godinama stigao u Ameriku. Već sam dolazak u ovu zemlju bio je čudesni Božji dar – slikovito rečeno – Božji talent za mene. Mogao sam u šali uskliknuti: „Gospodine, uistinu si talentiran!" A kako sam tada već bio u Americi, htio sam iskoristiti priliku. Jer, mislio sam, pitanje je hoće li mi se ikada ukazati prilika da ponovno posjetim tu daleku zemlju.

„Gospodin mi je darovao put u Ameriku", razmišljao sam, "a u sklopu tog paketa, za ovo predbožićno vrijeme želim darovati New York samome sebi." Moja velika želja da vidim taj grad i sto dolara u džepu u tom trenutku za mene su predstavljali onaj jedan talent iz Isusove usporedbe. No, mogu li s njim nešto postići? Ovi dragi ljudi, Bob i Carra, odmah su me spustili na zemlju. Bob mi je saopćio stvarne činjenice: „Sa sto dolara ti ne možeš daleko otići: tek malo sjevernije od Južne Karoline. Put do New Yorka je vrlo dug i ne isplati se ići željeznicom. No, čak i kad bi stigao do New Yorka, to ti ništa ne bi značilo ako nemaš nekoga tko bi te tamo dočekao i pokazao ti grad. New York je toliko ogroman da se sam ne bi mogao snaći. A tamo je sve mnogo skuplje nego ovdje u Južnoj Karolini; sto dolara bi ti otišlo samo na sendviče i taksi u jednom danu." Tako su govorili ti dragi ljudi kod kojih sam boravio. Hoće li ostati na tome? Hoću li uzdisati: „Ah. Gospodine, da si mi dao više novca, sjeo bih u avion, stigao u New York, tjedan dana proveo u hotelu, a turistički bi me vodiči vodili u razgledavanje grada!" Činilo se da će to biti bezuspješan pokušaj. Najbolje je – umovao sam – zakopati taj jedan talent i pomiriti se sa situacijom: jednostavno ništa se tu ne može napraviti. Bolno sam zaključio: ostat ću bez New Yorka!

Sa sto dolara htio sam krenuti prema New Yorku. Moji su me domaćini iz Južne Karoline odgovarali od toga. Neko vrijeme se nisam predavao: „Ali ja sa sto dolara mogu barem krenuti prema New Yorku, a ako stignem tamo – ne moram ni jesti ni piti." Nije išlo lako sa mnom. Bobu i Carri je trebalo još dan-dva da me razuvjere te da se na kraju pomirim s neuspjehom. Konačno sam rekao: „U redu. Predajem se. Shvaćam da ne postoji nikakva mogućnost, pa čak ni ona najmanja, da vidim grad iz snova moga djetinjstva."

Tu je mogla završiti moja predbožićna priča. Ali nije! Poslije nekoliko dana, nakon što sam već prebolio New York, Bob mi je tijekom večere rekao: „Znaš što, nemoj se unaprijed radovati, no možda ipak postoji neka mala mogućnost da otputuješ u New York. Želim naglasiti da je mogućnost zaista vrlo mala." Duh mi je živnuo. Moji su domaćini bili vrlo aktivni članovi lokalne crkve i porazgovarali su s nekim ljudima. Bob je s propovjednikom crkve, svojim dobrim prijateljem, podijelio moju božićnu želju. A propovjednik se sjetio Brucea, jednog od članova crkve, koji bi možda mogao pomoći.

Bruce je često poslovno putovao avionom, koristeći avionsku kompaniju koja je za svako putovanje davala nagradne bodove. Dogodilo se da je Bruce sakupio dovoljno bodova za besplatnu kartu. Kad je čuo za moju veliku želju da otputujem u New York, odlučio se odreći karte u moju korist. No, čak i avionska karta za New York nije mi jamčila to da ću tamo i poći. Moji me američki prijatelji nisu htjeli pustiti ako ne nađemo nekoga tko će me tamo dočekati i biti moj domaćin.

Na scenu je tada stupila jedna obitelj koja je poznavala Lota, tamnoputog mladića iz okolice New Yorka. Lot je posjećivao razne crkve i služio kao putujući propovjednik. Tako ga je i upoznala ova obitelj. Nakon više dana neizvjesnosti, hoće li Lot imati vremena naći se sa mnom ili neće, hoću li moći kod njega prespavati ili neću, konačno se sve posložilo. Krenuo sam u New York na tri dana.

Kad sam iz aviona kroz prozorčić ugledao visoke nebodere, poznate iz filmova, srce mi je lupalo od sreće. Životna mi se želja ostvarila. Jadni Lot, u ta tri dana nije stigao ni jesti ni piti jer sam htio propješačiti cijeli Manhattan, srce New Yorka, i nisam zastajao. No, ono što sam osjećao da mi Bog poručuje jest: „Vidiš, i s jednim talentom, dubokom čežnjom, uz pomoć više ljudi koje sam ti stavio na put, dogodila se velika stvar za tebe. Sada kada si došao do božićnog dara za sebe, sada taj isti talent, isti žar i sredstva, koristi da tvoji bližnji dođu do svoga božićnog dara."

Dragi prijatelju! Da sam u mladosti naučio svirati gitaru, kako sam to htio, te da sam bio nadaren sluhom – zasigurno bih se smatrao talentiranim glazbenikom. U poveznici s Isusovom prispodobom o talentima, možda bih uskliknuo: „O, Gospodaru neba i zemlje, evo, dao si mi tri, četiri, pet talenata i sad mogu činiti velika djela za tebe: svirati i pjevati gdje god me pošalješ." No, kao i mnogi drugi, smatram da sam primio samo jedan talent – ne nekakvu posebnu nadarenost već samo život kao život sa svojom uobičajenom svakidašnjicom. I koristim ga svaki dan Bogu na slavu. U tome mi pomažu božićni poticaji meni nepoznatog autora: „Kad utihne pjesma anđela, kad nestane zvijezda s neba, kad se kraljevi kući vrate, kad pastiri stadu krenu, božićna služba počinje: tražiti izgubljene, ozdravljati bolesne, hraniti gladne, oslobađati zatočene, donositi mir u srca ljudi."

Vlado Pšenko

Božić – pruženo utočište

Blagdani... Tko od nas ne voli ta tri, četiri tjedna božićne atmosfere, vrijeme uređivanja i kićenja svog doma, vrijeme kupovine i pripremanja poklona, vrijeme obiteljskog zajedništva, zajedničkih ručkova... Božićno je vrijeme za mnoge ljude doba kada zastanu na trenutak od svakodnevice, ističući ljubaznost, zajedništvo, ljubav, obiteljske vrijednosti, vjeru u Boga... Neki bar u vrijeme Božića pokušavaju ne misliti na surovu stvarnost koja ih okružuje i ispunjava jer mnogi se ljudi teško nose sa izazovima života. Tako se pored svih tih radosnih zvukova zvončića, truba, zborskog pjevanja i obiteljskog slavlja čuju i neki drugi zvuci: zvuci bola, nesigurnosti i samoće, a za neka čak i zvuci smrti. Gdje je tu smisao Božića? Kada bismo se mogli vratiti 2000 godina unatrag do dana Isusova rođenja, također bismo mogli čuti razne zvukove. Žamor iz prenatrpane gostionice, zvukove štale u kojoj borave životinje, zvukove pjesme anđela koji su donijeli blagovijest, uzbuđene glasove pastira koji dolaze vidjeti tek rođeno dijete...

1. U svijetu patnje Bog je s nama

Isus je također rođen kad je u svijetu bila patnja. Njegovi su roditelji bili siromašni, a zbog Heroda postali su izbjeglice — morali su pobjeći u Egipat. Kasnije, kad je odrastao i kad je počeo propovijedati o kraljevstvu nebeskom, vjerski vođe ga nisu prihvatili. Isus je iskustveno naučio što je to ljudska patnja pa zato može suosjećati s tvojom i mojom patnjom i doći nam u pomoć. Bog nije obećao život bez patnje i boli, već nam obećava da će biti s nama u takvim trenucima. Isus kaže: „Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti." (Mt 11:29) Ako podijelimo patnju sa živim Bogom, lakše ćemo živjeti s njom ili je čak nadvladati. Zar to nije smisao Božića?

2. U svijetu nesigurnosti Bog je s nama

Josipovo i Marijino izbjeglištvo u Egipat nije im davalo nikakvu sigurnost, a posebno ne za maloga dječačića Isusa. Bježali su u nepoznato, bez ikakva jamstva za pomoć i prihvaćanje, prijatelja, rodbine... Strah, zebnja u srcu, nesigurnost... Mnoge izbjeglice s Bliskog istoka, koji prolaze našim kraljevima, upravo se tako osjećaju... Jedino što su znali Josip i Marija jest da je Bog s njima, da ih On vodi i čuva te da će se pobrinuti za njih! Znali su da se u svemu mogu osloniti na Boga! Zar to nije smisao Božića?

3. U svijetu smrti Bog je s nama

Svatko tko se rodi mora i umrijeti. No, Isusovo rođenje prije 2000 godina vodi k jednoj drugačijoj smrti. Njegova smrt razlikovala se od svih ostalih smrti. On je umro na križu, no ne zbog svojih grijeha, već kako bi bili naplaćeni tvoji i moji grijesi. Nadalje, smrt nije mogla zaustaviti Isusa, već On uskršava treći dan i time postaje pobjednik nad smrću. Zato poruka koju nosi Kristovo rođenje glasi: „Ne bojte se, donosim vam dobru vijest koja će svim ljudima donijeti veliku radost. Danas vam se u Davidovu gradu rodio Spasitelj – Krist Gospodin." (Lk 2:10-11) Ako mi predamo svoj život onome tko je pobijedio smrt i time pokazao da je gospodar i nad smrću, i mi ćemo zajedno s Njim pobijediti vlastitu smrt. On tako postaje naš spasitelj. Ovaj svijet nije naš dom i smrt nije naša budućnost. Zar to nije smisao Božića?

A gdje ste vi u svemu tome?

Isus nam se nudi kao dar, kao žrtva pomirnica za naše grijehe i strpljivo čeka da odgovorimo na Njegov poziv. Samo oni koji su u Isusu Kristu dobili dar oproštenja od grijeha, izmirili se s Bogom i postali Njegovom djecom, mogu istinski proslavljati dolazak Emanuela u ovaj svijet.
Mir Božji, Krist se rodi – uistinu se rodi!

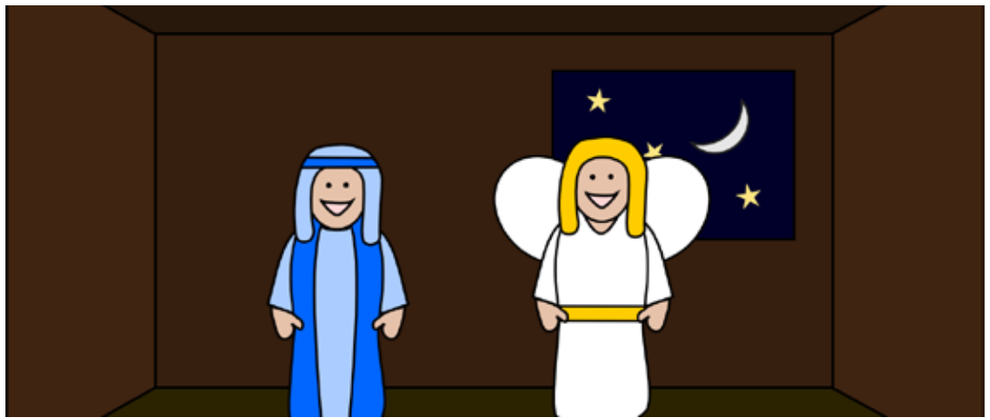
Boris Kačarević

Marijin san

Sanjala sam, Josipe. Ne razumijem, ali mi se čini da ima veze s rođendanom našeg Sina. U mome snu ljudi se pripremaju nekoliko tjedana za rođendan našeg Sina. Ukrašavaju kuće, kupuju novu odjeću i mnoge lijepe darove. Iako je čudno, darovi nisu bili za na našeg Sina. Zamotali bi ih u šareni papir i stavili bi ih ispod drveta. Da, Josipe, drvo, usred njihovih kuća. I to ukrašeno nekim svjetlucavim nakitom. Svi su veseli, daruju jedni druge – ali ne i našeg Sina. Čini se da ga ne poznaju. Čak mu ni ime ne spominju. Osjećam da bi im naš dragi Isus smetao kad bi navratio. Nadam se da je to ipak san; tužno bi bilo da je stvarnost.

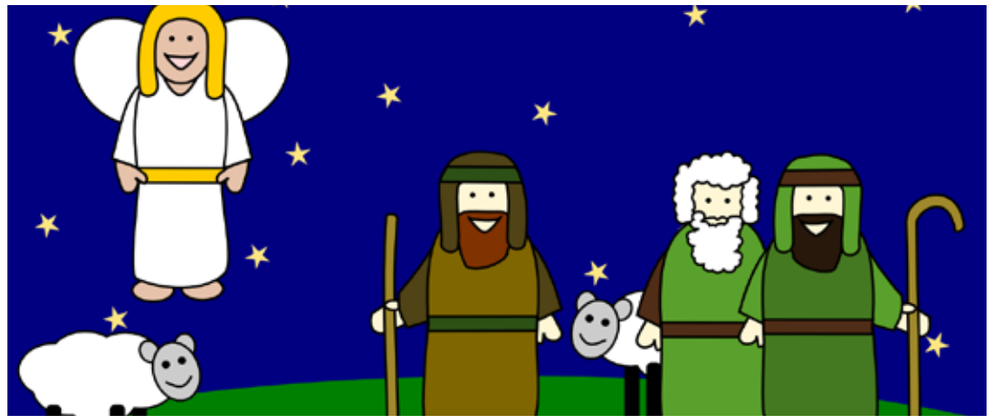

PRIČA ZA DJECU

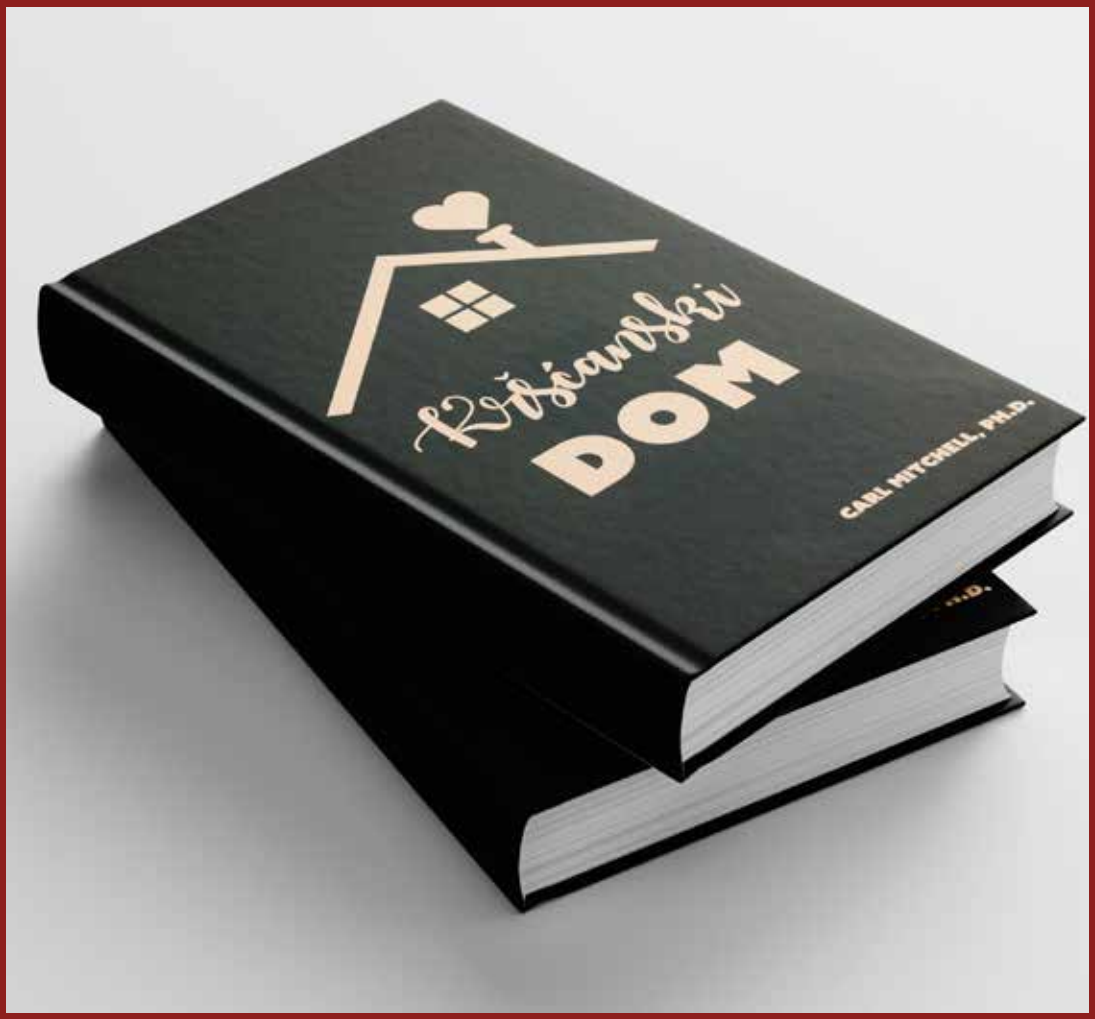

Draga djeco, napišite priču na temelju stripa, pošaljite nam na adresu uredništva i dobit ćete božićni paketić na poklon!
Obiteljski list (Kristova Crkva Varaždin), Vilka Novaka 48f, 42000 Varaždin

Kršćanski dom je knjiga koja govori kako unaprijediti brak i obitelj. Uloga muškarca i žene u braku, idealan muž, idealna žena i rješavanje nesuglasica samo su neke od tema koje obrađuje ova posebna knjiga.

Ukoliko želite ovu knjigu, javite nam se na adresu uredništva: Obiteljski list, (Kristova Crkva Varaždin), Vilka Novaka 48f, 42000 Varaždin